

Egoist med enastående sorg

Måhända är vi alla egoister och måste kanske vara. Vi lever i en sån tid. Kanske anses det till och med coolt att vara egoist, då vi alla har fastnat i tonåren på det ena eller andra sättet.

Men utan att ge mycket för den gamla flumvänstern (som blivit sin motsats, i kontakt eller brist på sådan, med verkligheten), så tycker jag det är lite läskigt när ett ord som "*solidaritet*" har blivit något skrattretande.

Själv måste jag skam till sägandes, erkänna att jag är rätt likgiltig inför andra människors lidanden. I dagsläget. Försåvitt de inte liknar mina egna. Då är jag en fors av empati. Men är det en omvänd bild av självcentrering? Om jag är blasé så kan det bero på ett livslångt underläge och erfarenheter från svensk vård och omsorg som skulle kunna ge andra kalla kårar, om jag kunde uttrycka dem verbalt. Så när jag gråter för vad andra drabbas av, gråter jag då i själva verket för mig själv? Som **George Harrison** sjöng i Beatles *I me mine*:

"... even those tears; I me mine, I me mine, I me mine"...

För jag är inte bara likgiltig. Jag känner också, som nyhets- och undergångsknarkare, en enastående sorg över vad som har hänt med människan, och händer med vår planet. Självfallet för att jag kommer att drabbas och dras ner. Men också kollektivt. Det kan finnas, kunde finnas och kanske finns, något väldigt fint i människan. Och något ledsamt över vår belägenhet som vuxna barn allihop, i ständig konflikt med varann, individuellt och grupp mot grupp. För vi vill så förtvivlat förstå, och hitta något eller någon, till och med en enstaka bok att hålla oss till. Som rättesnöre. Och som nåt sorts bevis på att vi är bekräftade, älskade.

Så när den skiten som händer oss alla nu, just nu, riskerar

och rent faktiskt drabbar många människor i ett lidande som är onämnt, så visar det att alla drömmar, alla visioner, alla utopier vi närt och kämpat för, var och en i sin hörna eller sin gruppstillhörighet, genom historien, genom alla tänkare, genom alla protestaktioner och ofattbart mod hos individer som genomskådat allt bluff och humbug, de drömmarna... rinner ut i sanden. Eller så blir sanden till lava. Eller dränks av översvämningar.

Och för mig, i min numera ansenliga ålder, har tåget gått. Nej, det blev inget Eden, knappt ens en dags vila för mig. Inte för att jag lönearbetat i mitt anletes svett hela mitt liv. Utan för att jag slitit och kämpat hela mitt liv med inre demoner, med kroppsligt helvete och mot en vårdapparat så vidrig så det måste kallas namnlöst. Ibland. För hjärnan tenderar att åsidosätta minnen där det varit fantastiskt. Då man mött makalösa människor, som varit professionella, personliga och *privata*. Ja, ibland behövs sistnämnda tabubelagda lilla krydda, för att ett verkligt förtroende skall skapas.

Men för vad har jag kämpat? Inte för en sak, idé, för någon annan människa. Utan bara för att jag trott att även jag omfattas av tanken på människovärde.

Text: Pär Widmark

Bild av [R.L](#) från [Pixabay](#)